

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון
521

פרשת תרומה תשפ"ד

יותר לוקח מאשר נותן, הוא מרוויח הרבה יותר ממה שהשקיע, הן בעוה"ז והן בעוה"ב.

* * *

מספר בעל המעשה: "עברנו לבית חדש בעפולה, והיינו זקוקים לערוך בו כמה שיפוצים חשובים. ידענו שמעטפה מארצות הברית עם המחאה של שנים עשר אלף דולר נמצאת בדרך אלינו, וחיכינו לה בכליון עיניים. כל פעם שיצאנו מהבית בדקנו מה קורה בתיבת הדואר. זהו סכום לא קטן, וכמה וכמה דפיקות לב ליוו את הציפיה הזאת. לא היינו בטוחים שהמשלוח בדואר מספיק מוגן בשביל סכום כזה. כל יום כאשר יצאנו מהבית בדקנו את תיבת הדואר. זה הפך לפעולה אוטומטית. יוצאים, בודקים, רואים שעוד לא הגיע וממשיכים הלאה.

יום אחד אנחנו שומעים ששכנים שלנו נכנסו לבידוד מחמת חשש 'קורונה'. יש להם בבית ילד שהוא חולה מאומת, וכל המשפחה עם ההורים, העוללים, הפעוטות, הילדים והטף, מסתגרים יחדיו בתוך ביתם. בעפולה גם אנשים שגרים במרחק של כמה רחובות זה מזה עדיין נקראים שכנים. אשתי רצתה לעזור להם בכל ליבה, והיא החליטה להביא להם דיסק מעניין לילדים וכמה חוברות יצירה שיעסיקו את ילדי המשפחה ויאפשרו קצת מנוחה להורים.

היא יצאה בשעות הבוקר, וכמובן בדקה בתיבת הדואר אם הצ'ק הגיע, וכמו תמיד, גם הפעם הוא לא נמצא. גשם שוטף ירד בחוץ, והיא מיהרה להביא לשכנים את התעסוקה המאווררת. ובדרך חזור היא היתה עם הרגשה נעימה ומרוממת שהצליחה לעזור קצת.

כשהיא מתקרבת לבנין שלנו היא מבחינה בשביל הכניסה לבנין במעטפה מקומטת. היא מרימה את המעטפה ורואה שהיא ממוענת אלינו. מאיפה? מכתובת בארצות הברית... כן, זו אותה המעטפה המיוחלת לה אנחנו מחכים כבר כמה שבועות... בדיוק היום היא הגיעה, בגשם השוטף, בדיוק היא נפלטה מתיק הדואר או מהתיבה ונחתה על השביל ביום כל כך סוער...

לתומנו חשבנו שאנו עושים חסד עם הזולת, אך למעשה חסד גדול נעשה עימנו... אותה שעת בוקר שאשתי יצאה בה, לא היתה השעה שבה היא רגילה לצאת. אם לא החסד

ויקחו לי תרומה (כה, ב)

ויקחו לי תרומה - לי, לשמי (רש"י)

הנתינה למשכן צריכה להיות לשם שמים, כי דברי קדושה חייבים להיות ממקורות טהורים.

* * *

סיפר הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל: מעשה באדם אחד שנכנסה בו רוח [דיבוק], והיה מקובל באותה תקופה שכאשר רצו לבדוק אם אכן מדובר בגלגול נשמה או שזה סתם רוח טומאה, היו מניחים על ראשו של אותו אדם את ספר הזוהר, שאז אם תזעק הרוח בהתקרב אליה הספר הקדוש, זהו סימן שהיא גלגול נשמה, ואם לאו, סימן שזה סתם רוח טומאה. והנה במקרה הזה הניחו על ראשו את ספר הזוהר ולא נזדעזעה הרוח כלל. הלכו והביאו ספר הזוהר מדפוס אחר, ומיד זעקה ורעשה הרוח... שאלו את אותה הרוח: "מדוע לא נרתעת מן הספר הראשון?". השיבה הרוח: "אמנם זה אותו ספר, אך הראשון הודפס על ידי מחללי שבת ואילו השני הודפס על ידי אנשים יראים".

אמר על כך רבי אליהו: "הרי לנו שני ספרים זהים בתוכנם ובצורתם: אלא שהאחד הוכן בקדושה, ואילו לשני חסרה הכנה זאת. לכאורה לעין אדם נדמה, שאין כל הבדל ביניהם, אך באמת ההבדל ביניהם גדול מאד".

וכן פסק מרן הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל (אגרו"מ או"ח ח"ב סי' יז), שאין להתפלל בסידור שהודפס בשבת, ואפילו שנעשה על ידי פועלים נכרים, שזה מאוס לדבר מצוה וכל שכן לתפילה, שצריכים לתפילה סגורים טובים כדי שישמע הקב"ה את התפילה, לכן לא יתפלל על ידי דבר שיהיה בו קטרוג ח"ו, [ולא עוד אלא שאף צידד לומר שבדיעבד לא יצא ויצטרך לחזור ולהתפלל, אמנם אינו מכריע כן למעשה].

[מתוך 'להתענג בתענוגים']

ויקחו לי תרומה (כה, ב)

התורה אינה אומרת 'ויתנו לי תרומה', אלא 'ויקחו לי תרומה'. כי כאשר יהודי תומך במטרות של בורא עולם, הוא

לידידים, היא לא היתה יוצאת, ואני הייתי מגיע הביתה רק בצהריים. המעטפה היתה עלולה להמשיך להתגלגל בחוץ ולהירטב בגשם עד אובדנו של הצ'ק החשוב כל כך. ברוך השם שזכינו לראות את השגחתו הפרטית".

* * *

סיפור מפי בעל המעשה: "שמי אברהם ולס. לפני כעשר שנים עבדתי כמלמד בשכונת 'נווה יעקב'. יום אחד, ברצוני להגיע לביתי שבמאה שערים, ניסיתי לעצור טרמפ. רכב עצר והנהג פתח לי את דלת הרכב והזמין אותי ברוחב לב להיכנס. מתברר שלא הייתי הטרמפיסט היחיד שלו, אותו נהג ממש חיפש אנשים כדי לקחת אותם, והיה נראה שמח להוביל אותם למחוז חפצם. מאז הייתי הטרמפ הקבוע שלו, ולאורך תקופה ארוכה נסעתי איתו.

במשך הזמן קלטתי שנהג זה לא רק שיש לו רצון טוב להיטיב עמי ועם אנשים נוספים בדרך, אלא יותר מדויק לומר שהוא להוט לכך... הוא היה מחפש נוסעים כדי להסיעם ממקום למקום בשמחה, כאילו זה איזה עסק שלו.

התפעלתי וגם תמהתי, ומכיוון שהוא הסיע אותי הרבה פעמים, וכבר נעשינו ידידים, הרהבתי עוז ושאלתי אותו, "אני רואה שאתה ממש מחפש נוסעים. מה העניין שלך בזה?".

התשובה שלו הפתיעה אותי: "אני עושה את זה אחרי שקיבלתי מסר מן השמים".

עכשיו כבר הסתקרנתי לגמרי. "מה הפירוש? אתה נביא?".

הוא חייך. "לא נביא ולא בן נביא, אלא מעשה שהתחיל לפני שנה... והוא סיפר: 'יום אחד, מצאתי בן אדם זרוק על ספסל. זקן גלמוד, לבוש סחבות ללא מכר וגואל. ריחמתי עליו והצעתי לו לבוא אלי הביתה. אני עובד כקבלן בניה, והקב"ה בירך אותי בבית גדול. יש לי וילה וגם יחידת דיור קטנה שמכילה כל מה שאדם צריך כדי להסתדר בכבוד. אמרתי לו שיש לי מקום בשבילו, והוא שמח. הוא הגיע לגור אצלי, ומאותו רגע הוא הפך להיות כמו בן משפחה. דאגתי לו לכל מה שהוא צריך, לבגדים ולאוכל. כאשר לא חש בטוב דאגתי לו גם לרופאים ולתרופות. הוא התגורר אצלי במשך כשנה. יום אחד הוא אומר לי: 'אני מרגיש שימי ספורים ואני רוצה להכיר לך טובה על החסד שגמלת איתי, אבל יש לי בעיה. כמו שאתה רואה אני עני וגלמוד ואין לי שום דבר. לא אוכל להשאיר לך כלום בירושה, ועם כל זה אני רוצה לתת לך דבר מה. מה אתן לך?".

"תיתן לי תקיעת כף", העזתי לבקש, "שתבוא לספר לי מה עלה בדיןך בבית דין של מעלה". הוא נתן לי תקיעת כף, ואחרי תקופה הוא נפטר לבית עולמו.

עברו מספר חודשים, וכמעט התייאשתי מבואו של הזקן, עד שלילה אחד הוא פשוט הופיע בחלומי...

"באתי במיוחד אליך", הוא אמר לי, "תדע לך שביקשת דבר קשה מאד, אל תעשה את זה שוב. קודם כל, אין זה דבר קל לקבל רשות לרדת, אבל גם אחרי שקיבלתי רשות, לא רציתי לעשות זאת. כל כך טוב שם למעלה, ולרדת לכאן זה ייסורים גדולים לנשמה. בכל זאת, כיון שהצלת אותי והבטחתי לך, הייתי מוכרח לבוא. אין לי רשות לספר לך מה קורה שם, בבית דין של מעלה, אבל בגלל מצות החסד שעשית עמי הרשו לי לומר לך דבר אחד. תדע שבכל מצוה שאדם עושה, תפילה, תורה, ציצית, שבת וכו', אם בן אדם עושה את זה עם פניות, לשם כבוד, השכר של המצוה יורד. ממש נופלות חתיכות מהמצוה. לעומת זאת אם אתה עושה חסד, אפילו עם פניות, ואפילו עם כבוד, המצוה נשארת שלך בשלמות. החסד חשוב מאד בשמים".

"זהו, זה המסר שקבלתי משמים" - אומר לי הקבלן - "ומאז אני מקדיש בכל יום שעה של עשיית חסד. שעה ביום אני מסתובב עם האוטו ומחפש אנשים כדי להסיע אותם".

את המסר שהקבלן העביר לי אני ממשיך להעביר הלאה, כדי שכולם ידעו כמה מצות עשיית חסד חשובה בשמים.

[מתוך 'השגחה פרטית']

מֵאֵת כָּל אִישׁ אֶשֶׁר יִלְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְוֹזוּ

אֶת תְּרוּמָתִי (כה, ב)

ידבנו לבו - לשון נדבה, והוא לשון רצון טוב (רש"י)

תקחו את תרומתי - אחר שהזכיר נדיבות הלב, ייחס התרומה אליו שאמר 'תרומתי', כי אז יהיה רצונו דבק בהם, כי אין רצון ה' יתברך בצרי העין (רבינו בחיי)

הדרך להשראת השכינה בעם ישראל היא ע"י הנתינה ביד רחבה, מתוך רצון טוב ועין טובה.

* * *

פרשה בפני עצמה הראויה לציון מיוחד היתה ההנהגה שסיגל לעצמו הגאון רבי **שמשון פינקוס** זצ"ל בנסיעותיו התכופות אל מעבר לים לזיכוי הרבים והשבת לב בנים על אבותם. פרשה מופלאה של חסד בלי גבולות, תרתי משמע, חוצה ימים ויבשות בדרכה אל הנהנים אסירי התודה. אלא שתחילה נקדים בתיאור הבא: לאחר פטירת הרב פינקוס זצ"ל הגיע לאופקים בחול המועד פסח הגאון רבי **אברהם ארלנר**, מראשי ישיבת 'קול תורה', ושוחח עם בני המשפחה וידידים קרובים מבני הקהילה אודות גדלותו של רבי שמשון. בין הדברים השמיע באוזני הנוכחים "א מורעדיגע מעשה" [סיפור מיוחד] כהגדרתו, שהוא עצמו היה עד לו: באותה תקופה בה התרחש הסיפור למד רבי שמשון בחברותא עם ר' אברהם בבית מדרש שבשכונת בתי הורנשטיין בירושלים. ויהי היום והזדמן לו לרבי שמשון

לשמוע את הרבנית ארלנגר מדברת לתומה על "המיקסר המייגע, המתקלקל מדי שבוע". התרחשות אופיינית לבית בישראל. ספק אם היא עצמה זכרה שהשמיעה את המשפט הזה, אבל רבי שמשון זכר אף זכר. מהנסיעה הקרובה שלו לחו"ל שב כשבאמתחתו מיקסר חדש באריזה עבור ביתו של החברותא. בספרו על כך חש רבי אברהם התרגשות, והפליג בהתפעלות על ענק הרוח כרבי שמשון ששמע בהיסח הדעת וזכר, וכך היטלטל לו עם 'מיקסר' בלי שהתבקש כלל. התפעלות מן המחשבה אודות הזולת, הרגישות, הלב, והענווה והידידות. הפלא ופלא!

הרב ארלנגר שהפליג בתיאור לא הבחין במאומה שעה שתיאר בפרוטרוט את ההתרחשות, אך משיים הבחין שהיושבים בחדר מחייכים. "מדוע אתם מחייכים?", השתומם, "רבי שמשון, שידעתי את גדלותו, בכבודו ובעצמו הביא לנו מיקסר, אני מספר לכם מעשה נורא!".

"ראש הישיבה", התנדב אחד מן הקהל להסביר את פשר החיוכים, "אין כמעט יהודי אחד מקהילת אופקים שאין לו בבית מכשיר חשמלי מרבי שמשון...".

אחד הפלאות הנשגבים שבהם עסק רבי שמשון, בדרך אגב, היה 'יבוא אישי' מחו"ל של כל מיני מוצרים, החל מחליפות וכלה במוצרי חשמל ואלקטרוניקה עבור בני קהילתו ושאר ידידיו. כיום ניתן להשיג כאן בארץ את רוב מכשירי החשמל הנחוצים מתוצרת חו"ל במחירים סבירים, אבל בעבר היו כל מכשיר טייפ או מכונת תספורת, ואין צריך לומר מיקסר ודומיו, יקרי המציאות תרתי משמע. תהליכי היבוא היו מסורבלים, אם בכלל היה קיים יבוא... ומחירי המוצרים שבכל זאת עשו את כל הדרך הארוכה ארצה הרקיעו שחקים. רק אנשים מבוססים יכלו להרשות לעצמם 'מותרות' אלו.

רבינו ראה בכך מעשה מצווה לכל דבר, והתקשה להבין כיצד אפשר לוותר עליה: "נוסע אני פעמים כה רבות, איך אפשר לחזור ריקם כאשר יש אפשרות להועיל ליהודי?!"... ממילא לא היה מסוגל לחזור ארצה באמתחת ריקה... "מדוע שלא אביא במזוודה מכונת תספורת ליהודי הזקוק לכך?!", היה תוהה, ותומך את דבריו בין השאר על דברי הגמרא 'לא ישפוך אדם מי בורו ואחרים צריכים להם'.

לא רק לבני הקהילה השפיע רוב טובה זו, אלא אף לאחרים שלא ידע ואף את שמם לא הכיר.

באחת מנסיעותיו ליוהנסבורג גילה בית מסחר לחליפות איכותיות, שבארץ מחירן היה אז יקר [בטרם עידן היבוא ההמוני מסין, למי שזכר את התקופה...]. המקום היה ממוקם הרחק ממרכז העיר, ואף באזור לא סימפטי לאדם 'לבן', והיה זה בסמוך לתקופת ה'אפרטהייד', שהותירה בלב ה'שחורים' זעם רב כלפי ה'לבנים'. אולם מאז ואילך לא כמעט ולא הייתה נסיעה שלא מילא את מזוודותיו בכמה חליפות כאלו, כשלא אחת

טורח הוא להתקשר משם לארץ ולברר אצל פלוני או אלמוני איזו מידה נדרשת לו בחליפה.

וכך הגיע פעם היישר משדה התעופה אל אחד הכוללים החשובים בבני ברק בטרם עשה דרכו אל ביתו באופקים, נעמד סמוך לפתח, וכשיצא אחד האברכים לרגע ביקש ממנו ר' שמשון למצוא עוד שניים-שלושה אברכים במידות הגוף שלו שלהם חפץ הוא להעניק חליפה. "זה ממש 'בל תשחית'", הטעים באוזניהם להקל על הרגשתם, "החליפות האלו עולות כל כך בזול עד שחבל לא לנצל את ההזדמנות...".

עם הזמן 'התמסד' העניין והפך לחלק בלתי נפרד מהנסיעות. התחושה הטובה שהעניק לאלו שטרח והביא במיוחד עבורם את המוצרים הנדירים או היקרים שכה מזקקו להם, הולידה בהכרח - כפי שרצה - בקשות מבקשות שונות, כל אחד ומחסורו אשר יחסר לו.

הנה, למשל, פלוני מבקש ממנו אם יוכל להביא לו 'סורק' למחשב. עידן המחשב בתקופה המדוברת דשדש עדיין בשלבי הפיתוח שלו, כשסורק היה מכשיר גדול וכבד, אבל אם יהודי מבקש כיצד ניתן לסרב ולהחמיץ הזדמנות של מצוות? אבל גם המזמין לא היה מודע לסדר הגודל של המכשיר. "כאשר הוא הביא לי את הסורק נדהמתי מהגודל והכובד", מספר בעל המעשה, "ופשוט התביישתי מעצמי על שהטרחתי כל כך...". וכגודל אותה בושה גברה בלבו ההתפעלות על שהרב ניאות לכך ללא אומר ודברים.

אברך נוסף מהקהילה התלבט אם לבקש אם לאו, חך בדעתו שוב ושוב, ולבסוף גבר על רגשי אי הנעימות ואזר אומץ לבקש 'שואב אבק'. כדרכו הגיב ר' שמשון לבקשה במאור פנים ובחיוך: "וכי רק את זה אתה צריך?" אמר, ובשובו הביא את השואב עמו.

אחת הבקשות היתה למכשיר טייפ בעל 'ראש מתהפך' שהיה בזמנו פיתוח חדשני בלתי מצוי, ובמכשיר הזה הקליט אותו אברך 'מבקש' מאות שיעורי תורה, שיחות ומאמרים של רבי שמשון זצ"ל. כך, שבדיעבד התברר שהודות לו נותרו בידינו מאות שיעורים ושיחות מוקלטים מהגיוני לבו, שלולא המכשיר הקטן הזה לא היה העולם זוכה להם - מעשה חסד שהפך להפצת תורתו שלו בהיקפים עולמיים...

ועדיין לא הזכרנו דבר אודות ה'תשלום' שגבה עבור הרכישות הללו. ובכן, למען אלו המסתפקים במועט, ובפרט כשמדובר היה בעמלי תורה, עשה כל טצדקי שבעולם ואימץ את מוחו כדי לייצר תירוצים מתירוצים שונים מדוע הוא נותן להם את המכשירים ללא כל תמורה, וממש לא זקוק לכסף עבור הקנייה בחוץ לארץ... לעתים הצהיר כי די לו בחצי מהסכום וכיו"ב, ובאשר לזמן הפירעון - ניתן לדחות אותו לזמן בלתי מוגבל, וכך הצליח לדחות באמתלות שונות את רצון המקבלים לשלם את התמורה, ובחלוף הימים הדבר נשכח מלבם כליל, וכך הצליח לחמוק לגמרי מליטול מהם

פרוטה. במקרים אחרים, כאשר ידע כי בכך חותם הוא את העניין הגיב כלפי התורן ששאל: "וכי לרב זה לא עלה כסף?" בפסקנות: "אין זה ענין שלך מה שעלה לי או לא עלה. ממך אינני רוצה לקחת כסף".

"ובל נטעה לחשוב שרבי שמשון היה בעל ממון", מעיד אחד מתלמידיו הקרובים בהקשר לכך, "פרנסתו בדרך כלל מצויה הייתה בקושי רב, אבל היה ותרו בממונו ובעל צדקה בדרגה כזו שהכסף נחשב בעיניו כעפרא דארעא; ולמען האמת, לא רק בצדקה היה כך אלא אף בשאר ענייני מצווה. השיקול הכספי לא היה קיים".

אבל הוא לא הסתפק בעובדה שהכל יודעים שהוא נענה בלב ונפש חפצה לכל בקשה, אלא במקרים רבים יזם הוא בעצמו את הפנייה אל פלוני ואלמוני אולי זקוקים הם לדבר-מה שיוכל בשמחה לספק אותו בנסיעתו הקרובה. כך מעיד אברך שקדן מהקהילה, שרבי שמשון ידע כי הוא מסתפק במועט, ולפיכך בטרם התעתד לנסוע לחו"ל היה מגיע אליו הביתה במיוחד כדי להתעניין אם זקוק הוא למשהו שניתן להשגה בחו"ל במחיר מוזל, אם מכשירי חשמל ואלקטרוניקה ואם פרטי לבוש שונים שידע כי בשל מצבו הדחוק נמנע הוא מלרכוש אותם.

כ'שכורת ולא מיין' התהלך לו רבי שמשון בעולמו של הקב"ה בחזרו אחר חסדים טובים שאפשר לגמול עם בריותיו של מקום. הוא לא המתין שיבקשו ממנו, ואף לא לרמז קל של "ארצו" ארצויה קמיה...". הוא עצמו בחוש הריח וברצון העז שקינן בו לילך במידותיו של הקב"ה יזם את מעשי החסד המופלאים, שלפיכך התגלגלו לפתחו באלפיהם.

פעם הזדמן ביוהנסבורג הרחוקה לביתו של אברך יליד ארץ ישראל בשעת ארוחת ערב, ושמע את בעלת הבית שחה באוזני בעלה לפי תומה תוך כדי שהיא מגישה אל השולחן גבינה מקומית מ'חלב ישראל', "אה, מה חבל שאין כאן באפריקה חמאה... [בכשרות מהודרת]". הוא לא נזקק ליותר מאמירה סתמית זו, שאף לא כוונה אליו כמובן. מאותו יום ואילך, כל פעם שהיה מגיע ליוהנסבורג זכר להביא עמו כמה חבילות חמאה הערבה לחכה של אותה משפחה.

מארז של משחות שיניים כשרות הביא מארץ ישראל. "ולא פעם אחת בלבד, אלא מדי כמה שבועות היה מביא לי מהן עוד ועוד, עד שאילו היו אלו ראויות לאכילה והייתי אוכל אותן", מספר בעל המעשה בחיור, "יכולתי לשבוע רק מהכמות של המשחות שהביא לי...".

בטובו וחסדו הגדול הוא העניק תחושה לסובבים כי פשוט איננו מסוגל לנסוע עם מזוודות ריקות, מעיד אברך אחד שהתגורר ביוהנסבורג, ומפרט: "אמי המתגוררת בארץ ישראל הייתה מקבלת בקביעות שיחת טלפון ממנו בטרם יציאתו, שפחות או יותר נאמר בה כך: 'אולי את רוצה לשלוח משהו?' או: 'למה שלחת שקית כה קטנה, הרי אני נוסע עם מזוודות ריקות, ממש חבל. תשלחי!'. והנה, פעם אחת היא

הקדימה להתקשר אליו, מאחר שעל פי התכנית אמור היה רבי שמשון יומיים לאחר מכן לצאת ליוהנסבורג ומשום-מה לא יזם את שיחת הטלפון הקבועה. "דחיתי את הנסיעה בשבוע", הודיע לה רבי שמשון כדי להסביר למה הפעם לא התקשר, ובאותה נשימה הביע באוזניה תמיהה על פנייתה: "וכי אתם צריכים להתקשר אלי? והרי לא הייתה פעם אחת שנסעתי ולא טלפנתי אליכם?!...".

יום בהיר אחד קיבל אברך נוסף מיוהנסבורג שיחת טלפון מביתו של רבי שמשון באופקים, ובה הוא הודיע שהוא יוצא היום אליהם ליוהנסבורג ושאל אם הם צריכים משהו מהארץ. הלה השיב שישאל את רעייתו, ולבסוף נקב בשמו של מוצר כלשהו הנחוץ להם. אבל בכך לא תם הסיפור, שכן למן אותה נסיעה ואילך קבע לו לנוהג לפני כל יציאה להתקשר ליוהנסבורג ולברר בסגנונו המיוחד והכובש בלבביותו: "אני עכשיו בסופרמרקט, אולי אתם זקוקים למשהו? שקדי מרק לילדים הבאתי לכם כבר פעם, אולי גם היום אתם רוצים? ואולי ביסלי בהשגחת הבד"ץ?".

כך מילא את מזוודותיו בדברים מועילים, כשהוא שמח בהם כמי שקונה לבנו יחידו המתגורר במרחקים וזו לו הנסיעה הראשונה שהוא נוסע לבקרו.

כאמור, בחפצו העז להיות טוב ומיטיב וכחכם לב השכיל להעניק לכל אלו שבאו עמו במגע את התחושה שמעשי החסד המופלאים הללו אינם כרוכים בטרחה יתירה; ואדרבה, חסד גדול עושים עמו בזה שמאפשרים לו למלא את מזוודותיו הריקות... ולא היו אלו דברים בעלמא מן השפה ולחוץ, אלא באמת ובתמים האמין שהטובה הגדולה ביותר היא עבורו, שזוכה אגב כך לעשות רצון ה' ולמלא את חובתו בעולמו. משום כך, אנשים שונים החלו להאמין שאמנם זה כך, ושוב לא חשו אי נעימות בהטריחם אותו טרחות גדולות שאף מאנשים מן השורה מתביישים לבקש. מאמר חז"ל כי 'יותר משבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית', הפך במחיצתו לדבר מוחשי ומובן מאליו. לכן, יותר משטרוח הפונים בבקשותיהם טרח הוא לחזר אחריהם ולשדלם בדברים כי חבל מאוד שלא ינצלו את ההזדמנות. כאמור, לצופה מן הצד התקבל רושם ברור שהצד המורווח ב'עסקה' הוא רבי שמשון, והוא הצליח להדביק באמונתו שכך היא האמת לאמתה אף את כל הסובבים.

מעשים שבכל יום היו אלו, ודבר לא עמד בדרכו של רבי שמשון להעניק ולהיטיב לזולת בכל מיני הטבה, כשהוא חף מכל חשבונות וגינוני כבוד, ומפליא לעשות בהעניקו תחושה נעימה וטבעית למקבלים שעבורו זהו דבר של מה בכך. נדמה כי לא הניח לשום הזדמנות שנקרתה לו בדרכו לחמוק מבין ידיו, וכמעט שהצליח במתק שפתיו לשכנע את המקבלים כי הם הם העושים עמו טובה גדולה, בכך שאפשרו לו את מעשי החסד... [מתוך 'השמש בגבורתו']